

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 29 grudnia 1956 r.

Nr 60

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

288 — z dnia 15 grudnia 1956 r. w sprawie powoływania rad robotniczych w przedsiębiorstwach Państwowej Komunikacji Samochodowej i w przedsiębiorstwie „Polskie Linie Lotnicze „Lot” 505

ROZPORZĄDZENIA:

- 289 — Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1956 r. w sprawie zwolnienia od podatków nowozakładanych drobnych zakładów rzemieślniczych i chałupniczych oraz przemysłu ludowego i domowego 505
- 290 — Ministra Finansów z dnia 8 grudnia 1956 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób prowadzących zakłady rzemieślnicze 507
- 291 — Ministra Finansów z dnia 8 grudnia 1956 r. w sprawie kart podatkowych dla drobnych rzemieślników 510
- 292 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 grudnia 1956 r. w sprawie ustalenia obszaru właściwości Wydziału Zamiejscowego w Międzyrzeczu Podlaskim Sądu Powiatowego w Radzyniu 514
- 293 — Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 30 listopada 1956 r. w sprawie odprawy celnej połowów morskich i przetworów z tych połowów 514

288

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 grudnia 1956 r.

w sprawie powoływania rad robotniczych w przedsiębiorstwach Państwowej Komunikacji Samochodowej i w przedsiębiorstwie „Polskie Linie Lotnicze „Lot”.

Na podstawie art. 20 ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o radach robotniczych (Dz. U. Nr 53, poz. 238) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o radach robotniczych (Dz. U. Nr 53, poz. 238) rozciąga się na przedsiębiorstwa Państwowej Komunikacji Samochodowej i na przedsiębiorstwo „Polskie Linie Lotnicze „Lot”.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

289

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 grudnia 1956 r.

w sprawie zwolnienia od podatków nowozakładanych drobnych zakładów rzemieślniczych i chałupniczych oraz przemysłu ludowego i domowego.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 449 i z 1955 r. Nr 22, poz. 139), art. 11 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 450, z 1952 r. Nr 12, poz. 71 i z 1953 r. Nr 23, poz. 91) oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41 i z 1956 r. Nr 44, poz. 201) zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Zwalnia się od podatków obrotowego i dochodowego na okres dwóch lat przychody rzemieślników osiągane z drobnych zakładów rzemieślniczych założonych w czasie od dnia 1 sierpnia 1956 r. do dnia 31 lipca 1958 r. na terenie gromad oraz osiedli i miast o liczbie mieszkańców do 5.000.

2. Na terenie województw: białostockiego, koszalińskiego, olsztyńskiego, szczecińskiego, wrocławskiego i zielono-

górskiego oraz powiatów: elbląskiego, kwidzińskiego, leborskiego, malborskiego i sztumskiego województwa gdańskiego, powiatów: brzeskiego, grotkowskiego, nyskiego, głubczyckiego, prudnickiego i namysłowskiego województwa opolskiego, powiatu pilskiego województwa poznańskiego oraz powiatów ustrzyckiego i leskiego województwa rzeszowskiego — przepis ust. 1 ma zastosowanie do gromad, osiedli i miast o liczbie mieszkańców do 10.000. Upoważnia się prezydya wojewódzkich rad narodowych do objęcia niniejszym przepisem również miejscowości o liczbie mieszkańców do 10.000 położonych na innych terenach.

3. Za rzemieślników, o których mowa w ust. 1 i 2. uważa się osoby posiadające uprawnienia rzemieślnicze lub co najmniej potwierdzenie władzy przemysłowej o zgłoszeniu wniosku o uzyskanie tych uprawnień i wykonujące rzemiosło w ramach uprawnień, o które się ubiegają.

4. Zwolnienia przewidziane w ust. 1 i 2 stosuje się do rzemieślników:

- 1) nie zatrudniających w zakładzie ani pracownika najemnego, ani członka rodziny, a jeżeli chodzi o rzemieślników wykonujących rzemiosła: bednarstwo, blacharstwo, budownictwo cukiernictwo, dekarstwo, kołodziejstwo, kowalstwo, piekarstwo, powroźnictwo, ślusarstwo i naprawa maszyn, wiertnictwo studzien oraz zduństwo, jak również rzemieślników wykonujących rzemiosła na terenie miejscowości wymienionych w ust. 2 — zatrudniających nie więcej niż jednego pracownika najemnego lub jednego członka rodziny; szkolenie nie więcej niż dwóch uczniów na podstawie umowy o naukę zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej oraz pomoc małżonka w zakładzie — nie stoi na przeszkodzie do zwolnienia;
- 2) nie posiadających poza zakładem rzemieślniczym innych źródeł przychodów, podlegających przepisom o podatku obrotowym; zastrzeżenie to dotyczy również członków rodziny, których dochody z mocy przepisów o podatku dochodowym podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem tych osób.

5. Prezydium rady narodowej właściwe według miejsca położenia zakładu — po porozumieniu z terenowym cechem oraz z właściwym związkiem spółdzielczości pracy — może nie przyznać zwolnień, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, rzemieślnikom, którzy w dniu 1 sierpnia 1956 r. wykonywali swój zawód w spółdzielczych zakładach pracy, a po tym dniu zaprzestali wykonywania pracy w spółdzielni i założyli własny zakład rzemieślniczy w miejscowości, która była siedzibą zakładu spółdzielczego bądź w najbliższych okolicach tej miejscowości.

§ 2. 1. Za nowozałożony zakład rzemieślniczy w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się:

- 1) zakład uruchomiony po raz pierwszy w czasie od dnia 1 sierpnia 1956 r. do dnia 31 lipca 1958 r.;
- 2) zakład założony w tym terminie przez rzemieślnika, który posiadał poprzednio zakład, lecz zakład ten został upaństwowiony, przejęty pod przymusowy zarząd państwowy lub przekazany spółdzielczości;
- 3) zakład uruchomiony w tym okresie przez rzemieślnika, który zaniechał prowadzenia zakładu przed dniem 1 stycznia 1956 r.;
- 4) zakład założony w tym okresie w lokalu istniejącego czynnego zakładu, należącego do osoby trzeciej, jeżeli zakłady te należą do różnych rodzajów rzemiosła bądź różnych rodzajów działalności gospodarczej.

2. Jeżeli rzemieślnik przeniesie się na stały pobyt do miejscowości objętej zwolnieniem na terenie województw: białostockiego, koszalińskiego, olsztyńskiego, szczecińskiego, wrocławskiego i zielonogórskiego, powiatów: elbląskiego, kwidzyńskiego, łoborskiego malborskiego i sztumskiego województwa gdańskiego, powiatów: brzeskiego, grotkowskiego, nyskiego, głubczyckiego, prudnickiego i namysłowskiego województwa opolskiego, powiatu pilskiego województwa poznańskiego lub powiatów ustrzyckiego i leskiego województwa rzeszowskiego — i przeniesie tam zakład rzemieślniczy — zakład taki uważa się za nowozałożony.

3. Nabycie, dzierżawa, uzyskanie prawa użytkowania istniejącego w 1956 r. zakładu rzemieślniczego, w tym również zakładu prowadzonego przez rolnika - rzemieślnika, nie uważa się za założenie nowego zakładu rzemieślniczego.

4. Przekształcenie pracy chałupniczej lub przemysłu domowego albo ludowego w zakład rzemieślniczy uważa się za założenie nowego zakładu w rozumieniu ust. 1, natomiast przekształcenie zakładu rzemieślniczego w zakład wykonujący

pracę chałupniczą lub przemysł domowy albo ludowy — nie uważa się za założenie nowego zakładu.

§ 3. 1. Zwolnieniu przewidzianemu w § 1 ust. 1 i 2 podlegają również przychody z pracy chałupniczej, przemysłów domowego i ludowego, osiągane przez osoby, które rozpoczęły te rodzaje działalności gospodarczej w okresie, miejscowościach i w warunkach określonych w § 1 ust. 1, 2 i 4 pkt 2.

2. Przychody z pracy chałupniczej rozpoczętej w okresie, miejscowościach i w warunkach określonych w § 1 ust. 1, 2 i 4 pkt 2, podlegające opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem od wynagrodzeń w myśl rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 czerwca 1956 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od chałupników świadczących usługi na rzecz jednostek handlu uspołecznionego (Dz. U. Nr 27, poz. 127) zwalnia się od tego podatku na okres dwóch lat.

3. Za osoby wykonujące przemysł domowy lub ludowy albo pracę chałupniczą uważa się te osoby, które wykonują zajęcia w warunkach określonych przepisami rozporządzenia Ministra Przemysłu Drobniego i Rzemiosła z dnia 27 czerwca 1956 r. w sprawie określenia istotnych cech pracy chałupniczej, przemysłu domowego i przemysłu ludowego jako zatrudnień zarobkowych wyłączonych spod przepisów prawa przemysłowego (Dz. U. Nr 30, poz. 144)

4. Przepisy § 1 ust. 5 i § 2 stosuje się odpowiednio do osób wykonujących pracę chałupniczą lub przemysł domowy albo ludowy.

§ 4. 1. Osoby, którym przysługuje zwolnienie od podatków, obowiązane są przed rozpoczęciem działalności gospodarczej uzyskać kartę rejestracyjną w organie finansowym właściwym według miejsca wykonywania zajęcia. Opłata za kartę rejestracyjną wynosi 30 zł. Obowiązek uzyskania karty rejestracyjnej nie dotyczy chałupników opłacających zryczałtowany podatek od wynagrodzeń w myśl rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 czerwca 1956 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń od chałupników świadczących usługi na rzecz jednostek handlu uspołecznionego (Dz. U. Nr 27, poz. 127).

2. Zwolnienia od opodatkowania przewidziane w §§ 1 i 3 będą potwierdzane przez organy finansowe właściwe według miejsca położenia zakładu, wykonywania pracy chałupniczej oraz przemysłów domowego i ludowego na pisemny wniosek osób wykonujących te zajęcia, zgłoszony organowi finansowemu według ustalonego wzoru równocześnie ze złożeniem deklaracji w sprawie uzyskania karty rejestracyjnej. Złożenie deklaracji na nabycie karty rejestracyjnej nie dotyczy tych chałupników, którzy nie mają obowiązku uzyskania karty rejestracyjnej (ust. 1).

3. Organ finansowy — po porozumieniu z terenowym cechem, o ile chodzi o rzemieślnika, a o ile chodzi o osoby wykonujące przemysł domowy i ludowy oraz pracę chałupniczą — po porozumieniu z referatem (zarządem) przemysłu prezydium powiatowej rady narodowej — potwierdza zwolnienie od podatku pismem według ustalonego wzoru w terminie do dwóch tygodni od dnia jego zgłoszenia.

4. Potwierdzenie o zwolnieniu od poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń chałupników świadczących usługi na rzecz jednostek handlu uspołecznionego (Dz. U. Nr 27, poz. 127) dokonuje organ finansowy właściwy według miejsca zamieszkania chałupnika w książce zamówień dla chałupników, ustalonej przez Ministra Handlu Wewnętrznego.

§ 5. 1. Osoba zwolniona od podatków na zasadzie niniejszego rozporządzenia ma obowiązek zawiadomienia właściwego organu finansowego (§ 4) o utracie warunków do

zwolnienia określonych w § 1 ust. 4 i § 3 ust. 1 i 2. Zawiadomienie należy złożyć na piśmie w terminie siedmiu dni od utraty warunków do zwolnienia. Chałupnik zwolniony od płacenia zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń (§ 4 ust. 4) równocześnie z zawiadomieniem o utracie warunków do zwolnienia przedkłada organowi finansowemu książkę zamówień celem anulowania w niej potwierdzenia o zwolnieniu od poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń.

2. Osoba, która zgłosi organowi finansowemu w terminie określonym w ust. 1 utratę warunków zwolnienia, zostanie opodatkowana od początku miesiąca następującego po utracie warunków.

3. Osoba, która osiągnie obrót niemożliwy do uzyskania w warunkach dopuszczających korzystanie ze zwolnienia — zostanie opodatkowana za ten rok podatkowy, w którym osiągnięty został obrót, o którym wyżej mowa. O osiągnięciu obrotu niemożliwego do uzyskania orzeka organ finansowy po porozumieniu z terenowym cechem.

4. Osoba, która wprowadzi organ finansowy w błąd co do warunków, od których uzależnione jest zwolnienie od podatków, bądź która utraci te warunki i nie dopełni obowiązków przewidzianych w ust. 1, zostanie opodatkowana za cały okres działalności gospodarczej (wstecz), niezależnie od pociągnięcia jej do odpowiedzialności w myśl przepisów prawa karnego skarbowego.

§ 6. Od odmowy potwierdzenia zwolnienia od podatku oraz od decyzji uchylającej takie potwierdzenie służy prawo wniesienia odwołania, które podlega rozpatrzeniu na zasadach przewidzianych w przepisach dekretu o postępowaniu podatkowym.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1956 r.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

290

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 grudnia 1956 r.

w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób prowadzących zakłady rzemieślnicze.

Na podstawie art. 11 i art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452) oraz art. 3, art. 77 ust. 3 i art. 102 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 56, poz. 506, z 1953 r. Nr 9, poz. 27 i z 1956 r. Nr 55, poz. 252) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na wniosek podatnika podatki obrotowy i dochodowy pobiera się w formie ryczałtu od osób prowadzących zakłady rzemieślnicze, jeżeli osoby te:

- 1) zatrudniają w zakładzie rzemieślniczym nie więcej niż cztery osoby, nie licząc małżonka oraz uczniów zatrudnionych na podstawie pisemnej umowy o naukę, zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej;
- 2) osiągnęły w roku poprzedzającym rok podatkowy obrót nie przekraczający 660.000 zł w stosunku rocznym, a w roku podatkowym osiągają obrót nie przekraczający 660.000 zł;
- 3) poza obejściem, w którym mieści się zakład rzemieślniczy, nie utrzymują więcej niż jednego stałego miejsca sprzedaży, przy czym zarówno w zakładzie rzemieślniczym, jak i w stałym miejscu sprzedaży są sprzedawane tylko wyroby własnej produkcji; zastrzeżenie to nie dotyczy wyrobów obcej produkcji, jeżeli stanowią one niezbędny dodatek do gotowego i związanego z wykonywanym rzemiosłem wyrobu własnej produkcji;
- 4) nie korzystają przy wykonywaniu rzemiosła z usług osób nie zatrudnionych w zakładzie rzemieślniczym oraz z usług innych zakładów rzemieślniczych lub przedsiębiorstw; nie wyłącza jednak pobierania ryczałtu korzystanie z usług:
 - a) zakładów cholewkarskich przez zakłady szewskie,
 - b) zakładów stolarskich przez zakłady tapicerskie i odwrotnie,

c) zakładów blacharskich, elektromechanicznych, brzoźniczych, spawalniczych, odlewniczych i tokarskich (w drzewie i metalu) przez inne zakłady rzemieślnicze w zakresie wykonywania usług, których rzemieślnik przyjmujący zlecenie nie może wykonać we własnym zakładzie rzemieślniczym;

5) nie wykonują innych świadczeń podlegających podatkowi obrotowemu; zastrzeżenie to dotyczy również członków ich rodziny, których dochody z mocy przepisów o podatku dochodowym podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem tych osób; nie wyłącza jednak pobierania podatku w formie ryczałtu wykonywanie przez małżonka we własnym imieniu świadczeń podlegających opodatkowaniu podatkami obrotowym i dochodowym w formie karty podatkowej.

2. Za rzemiosło uważa się wykonywanie sposobem nie fabrycznym przemysłów objętych obowiązującymi przepisami w zakresie prawa przemysłowego.

3. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie w przypadkach, gdy zakład rzemieślniczy stanowi własność nie więcej niż pięciu osób posiadających uprawnienia rzemieślnicze i nie zatrudnia ani pracownika najemnego, ani członka rodziny, nie licząc ich małżonków. W tym przypadku przy ustalaniu wysokości ryczałtu kwotowego przyjmuje się, że zakład jest prowadzony przez rzemieślnika z odpowiednią ilością zatrudnionych (nie więcej niż cztery osoby).

4. Nie wyłącza korzystania z ryczałtu wzrost o 10% obrotu określonego w ust. 1 pkt 2, jeżeli wzrost ten spowodowany został świadczeniami wykonywanymi na eksport; okoliczność ta powinna być uprzednio zgłoszona organowi finansowemu, a następnie odpowiednio udokumentowana.